

AM.

vilá-
vakat
pedig
omon
ényed
int a
s kér-
nich-
amok-
néhol
alagon
olna a
lna a
y meg-
vizsgá-
Bizom
ositást
alatról
n írta-
nincs
ömmel
thatja
zonyit-
Gold-
gadott
ek. Ez
ok ma-
R. J.
abe. —
jezését
leg sze-
bjutal-
denkor
smann
, vagy
z küld-
vasható
egyfor-
a alkal-
bucsu-
ogy az
tagjai
, nemes
g virá-
A meg-
höm; a
em s a
int már
i, ilyen
nek lát-
olytatni
Braun
sonlóval
közöl-
beküldő

KIS LAP

A VÁRÓTEREMBEN.. (Lásd a 135. lapon.)

am-épület
n.

XXXIII. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. augusztus 28-án.

MALVINKA JÓTÉKONYSÁGA.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek:

BALTAYNÉ.

MALVINKA, leánya.

ÖDÖN, Malvinka unokabátyja.

FERENCZ, szegény napszámos.

Malvinka szobája. Nyitott, félig üres szekrény; előtte széthányt ruhák.

Első jelenet.**Malvinka** (pihegve szalad be az ajtón.)

Jaj, Istenem! . . . úgy belemelegedtem a futásba; de hát sietni kellett, mert Jolán kisasszony mindjárt itt lesz, és ha nem találna ide haza! . . . Ezt aztán ügyesen csináltam: lesompolyogtam a lépcsőn, kertünk bokrain keresztül utat nyitottam magamnak a kerítésig, ott meglestem a kis Jóskát . . . szegényke, milyen rongyos volt! . . . s aztán zsupsz! . . . ölébe vetettem a csomagot. Hiszen csak fogja tudni, hogy testvéreinek küldöm. — Igazán boldogító egy érzés, ha jót teszünk; ámbar megvallom, úgy féltem a meglepetéstől, mint mikor Bandival a szomszéd barackfáját fosztogattuk. S most hadd szedek mindent rendbe, nehogy Jolán kisasszony valamit észrevegyen. Siessünk, jönnek!

Második jelenet.**Malvinka, Ödön.****Ödön** (vidáman.) Jónapot, Malvinkám!**Malvinka.** Ah, te vagy, Ödön? Hogy megijesztettél! Azt hittem, a Jolán kisasszony jó.**Ödön.** És vajjon miért tartasz nevelőnődtől? Tán valami esinyen kaphatott volna rajta?**Malvinka.** (megsértődve.) Nem, barátom. Én és csinytevés!**Ödön.** Tán bizony képtelen is volnál rája?**Malvinka.** Ugy vagyok meggyőződve.**Ödön.** (gúnyosan.) De én meg úgy emlékszem, nincsen egy fél éve sem, hogy egy bizonyos kisasszonyka valami Bandi urfival a szomszéd barackfájának tiltott gyümölcsseit . . .**Malvinka.** De hisz akkor még nagyon kicsiny voltam!**Ödön.** Azonban most már . . .**Malvinka.** Igenis, most már jobb viseletű vagyok, és ha Bandi barackot akar lopni, keressen magának más czinkost.**Ödön.** No lám, Malvinka! Ne takargass előttem semmit; mondd el inkább: mivel töltöd a szünidőt, mit tettél például a mai napon?**Malvinka** (önérettel.) Jelenleg, Ödön urfi, jót teszek a szegényekkel.**Ödön.** Nagyszerű! És e jótett végrehajtása közben kuszálódott úgy össze a hajad? — telt meg tuskével, levéllel a ruhád? Lám, itt is lóg le egy fodor.**Malvinka.** Micsoda? Egy fodor? Baj is az! Majd felvarrja Jolán kisasszony. Ejj, de mégsem! Neki nem szabad sejténie sem . . . Mit nevezsz, Ödön? Biztosítalak, hogy jó járatban voltam, midőn lefoszlott ruhámról ez a fodor.**Ödön** (nevetve.) Ugyan kérlek, nem tudhatnám meg, minőben?**Malvinka** (méltósággal.) Nem! Jó cselekedeteinket takargatnunk illik.**Ödön.** Épügy, mint a rosszakat. Jó, jó, nem faggatlak tovább. Ejtsük el telje-

sen a kérdést, hagyjuk szép tetteidet és szóljunk egyébről. Tudod-e, mennyire haladtam a gymnasiumban? Bár nem végig egyest kaptam, de négy jelessel többet, mint a mult harmadban; pedig tudod, hogy betegeskedtem is közben.

Malvinka. Igazán büszke vagyok sikeredre. Gyere! Hiszen ma meg sem csókoltalak, oly zavarban találtál. (Megcsókolja.) — De igazad van. Nem szabad ezt a rendetlenséget továbbra is megtünnöm. Kérlek, segíts, rakosgass te is.

Ödön. Nagyon szívesen. Azt hinné az ember, tolvajok jártak itt. Ez bizony, hogy őszinte legyenek, nem válik dicséretedre.

Malvinka. Oh, de... ha tudnád!

Ödön (gúnyosan.) Mit ha tudnék?

Malvinka (a széthányt ruhákat összedűszedi és elzárja a szekrénybe.) Látod Ödön, nincs már itt semmi ruha, az ünneplőt mind jó helyre raktam.

Ödön. Pedig sok új ruhát kaptál nem rég mamától! Hová tetted?

Malvinka (fontoskodva.) Titok!

Ödön. Sejttem; elajándékoztad, ugy-e?

Malvinka. El; de kinek?

Ödön. Fogalmam sincs...

Malvinka. Ülj ide mellém, elbeszélem. Te vagy az egyedüli széles e világon, a kinek elmondom. Tehát: hogy a napokban kikocsikáztunk papámmal, egy szemközti jövő társzekér elgázolt egy szegény asszonyt. Mellette feküdt csecsemő gyermeke, de annak, hál' Istennek, nem esett baja. Az asszonynak mind a két lábát eltörte a kerék. A kocsis halálsápadt lett a félelemtől, és gyorsan elhajtattott; édes apa azonban nem hagyta ott feküdni a

szegényeket, hanem a saját kocsinkon lakásukra szállította őket és a szegény asszony gyógyítása költségeit is ő térítette meg.

Ödön Az a jó, nemesszívű bácsi!

Malvinka. Biz az a! Egyszer már én is ott voltam a szegény asszony lakásán. Három leánykája van; a középső épp akkora mint én, és még egy kicsiny gyönyörű göndörhaju fiacskája. Én is szerettem volna segíteni a szegényeken, de zsebpénzemet már mind elköltöttem...

Ödön (faggatózva.) Nyalánkságra, mint rendesen.

Malvinka (köhint.) Tehát nem lévén pénzem, mást akartam a leánykáknak ajándékozni. Apjuk szegény napszámos, anyjuk beteg, ők maguk iskolába járnak, de kis öccsük, a Jóska gyerek, még nem. Ennek szoltam titokban, hogy ma reggel jöjjön a hátsó kerítéshez, májld küldök testvéreinek valami használhatót. Tudtam, hogy Jolán kisasszony nem lesz idehaza; összecsomagoltam legszebb ruháimat és szerencsésen oda is adtam Jóskának.

Ödön. Ez tehát az a nemes tett.

Malvinka. Ez. Tán nem is nemesen cselekedtem?

Ödön. És te ebbe helyezed büszkeségedet?

Malvinka. Ugy hiszem, van miért. Gondold meg csak: a kázmér ruhám, a gyönyörű kék selyem, a sárga perkál...

Ödön. És hová legyenek azok a kis leányok a te ruháiddal?

Malvinka. Furcsa! Hát felöltik, viselik. Hiszen oly rongyosan jártak az Isten adták!

Ödön. Félek, nem igen vehetik majd hasznát a fényes ruháidnak. Különben is, kinyerted-e anyád engedélyét erre a nemes tetre?

Malvinka. Csak nem fogok mamám előtt a jószívűségemmel dicsekedni?

Ödön. Igen, de a ruháid fölött nem te rendelkezel. Az apró dolgokat még elajándékozhatjuk szülőink engedelmével is, ámbar azokat se mindig, de ruházatunkkal nem így áll a dolog.

Malvinka. Ugyan Ödön, miért gáncolsz már mindent? Ha tudtam volna, bizony elhallgatom az egészet.

Ödön. No, hogy ne legyen mit bánod, beszélek neked egy történetkét. Ime: tavaly a nyarat nagyapáéknál töltöttem. Midőn egyszer magam bolyongtam a szép vidéken, rongyos, mezitlábos libapásztort pillantok meg, amint a kövecses uton járkált. Szinte belevérzett a lába szegénynek. Láttad volna, milyen sóvár pillantást vetett gyöngyházgombos cipőimre! Megszántam. Kérdeztem, hol lakik? Azt felelte, a falu tulsó végén. Én pedig közel voltam nagyapáék lakásához; hamar elhatározva, lehuztam a cipőimet és oda adtam a parasztfiúnak. Én pedig harisnyában szökdeltem haza. Nagyapa bizony rosz néven vette jótetteimet, mert új cipőt kellett vennie. A pásztorgyerek pedig néhány nap múlva haragosan dobta elém a cipőket és panaszkodott az ördöngös lábbeli fölött, melyektől össze-vissza dagadtak a lábai.

Malvinka. A hálátlan!

Ödön (nevetve.) Legyünk igazságosak, Malvinkám. Ő neki bizony keveset ért az olyan jótett, mely fájdalmat okozott lábá-

nak. De meg is fogadtam, hogy többé nem fogok jótékonykodni.

Malvina. Ne beszélj!

Ödön (nyomatékkal.) Hacsak ki nem kértem erre a szüleim vagy idősebb rokonaim tanácsát és engedélyét.

Malvinka. Ej, dehogy is! Mesédnek különben semmi köze az enyémhez. Hiszen azok a ruhák csak...

Ödön. Nem okozhatnak lábdaganatot, igaz. De lásd, az ilyen szegény leány csak romolhatik, ha piperés, cziczomás öltözetet kap. Hiuvá, elbizottá lesz bele; elfelejti, hogy szegényember leánya. — A szülők bizony legjobban teszik, ha nem is engedik a lányukat a te ruháidba öltözni, mert ez csak bajt és bánatot fog nekik okozni, nem is tekintve azt, hogy édes mamád, az én jó nénim, meg fog pirongatni miatta.

Malvinka. Már pedig nem fog, mert a mama szereti a jótékonyt. (Hangok és léptek nesze.)

Ödön. Jönnek!

Malvinka (hallgatözva.) Ez Ferencz, a Jóska apja. Anyámmal beszélget. Nem tudom, mi bánt; de mintha félnék!...

Harmadik jelenet.

Malvinka, Ödön, Baltayné, Ferencz (csomaggal a kezében.)

Baltayné. Malvina, te adtad e csomagot Jósának?

Malvinka (zavartan.) Csomagot?... a Jósának?... én?... I... i... igenis én, ma reggel....

Baltayné. És mi volt a csomagban?

Malvinka. Négy ruhám a testvére számára. (Folytatása a 134. lapon.)

VIRÁG-ARATÁS. (Lásd a 139. lapon.)

(Folytatás a 132. laphoz.)

Baltayné. (Ferenczhez.) No, látja, hogy úgy van.

Ferencz (székre helyezve a csomagot.) Hej, pedig be mást hittem is én! Látom, a jó Isten szeret, mert mégse úgy vót, a hogy gyanítottam.

Baltayné. Malvinka, ez a becsületes ember azt hitte, hogy az ő fia lopta a ruhákat.

Malvinka. Micsodát?! Óh!...

Ferencz. Kezdöm is bánni, hogy úgy ütöttem-vertem aztat a szögény kölyköt!

Ödön. Miért tette ezt!

Malvinka. Szegény Jóska! Ferencz bácsi, bizony rosszul cselekedte.

Baltayné. Pedig úgy kellett tennie! Az apa ilyenkor nem ismer tréfát.

Ferencz. Nemis, nasságos asszonyom. Szögény embör vagyok, igaz, de van böcsületöm. Azt tudtam, ez a gyerök...ki sem is meröm mondani...El is páholtam derekasan!

Malvinka. S ennek egyedül én vagyok az oka. Óh! Istenem! Mamám! Ha sejtettem volna! (Sir.)

Ferencz. Most má' látom, hogy igazságtalanul bántam a fijammal. Menek is haza, hogy megkéreljem szögény fejít. Mőgengödi nasságos asszonyom, hogy mőhessek?

Baltayné. Menjen Ferencz gazda, és mondja a szegény Jóska gyereknek, mennyire sajnálom, hogy ártatlanul szenvedett. Különbén küldje el estére, majd valamilyen kárpótlást szerzünk neki.

Ferencz. Istennek ajánlom mind közönségössen. (El.)

Negyedik jelenet.

Malvinka, Ödön, Baltayné.

Malvinka. Óh, édes anyám, bocsáss meg! Azt hittem, jót cselekszeri. Hiszen jószivű, jótékony akartam lenni tiszta szándékkal. De látom, fiatal vagyok én még, hogy okosan tegyem a jót.

Baltayné. Jól mondod, Malvinkám. Jótettet mindenki gyakorolhat és gyakoroljon is. De az ilyen kis leány, mint te, kedvesem, még nem tudja megválogatni a jóttevés módját. Meggondolatlanul cselekedtél és látod, mit értél el. A szegény fiucska bizonyára most is jajgat bele a jótékonyágodba. Nem lett volna szabad engedelmem nélkül ruhát ajándékoznod; magadnak bánatot szereztél vele, a leányka pedig bizonyára nem sokat nyert volna a nem neki való ruhákkal.

Malvinka. Ugyanezt mondotta Ödön is.

Ödön. Mert úgy tapasztaltam a mult nyáron; te pedig hugom, a mai napon tapasztaltad. Bizonyos vagyok róla, hogy nem iparkodol többé hasonló módon jót tenni.

Malvinka. Óh! Igazán soha, de soha sem! Bocsáss meg ez egyszer, jó anyám!

Baltayné. Megbocsátok, leányom. Egy büntetésed mégis lesz: egyszerű szövete-
ket vásárolunk, segítesz nekem a varrásban és mikor estére eljő a kis Jóska, te fogod neki átnyujtani a ruhacsomagot testvérei számára, tőle pedig bocsánatot kérsz.

Malvinka. Óh, mamácskám, nem büntetés ez nekem, sőt szivemből örülök, hogy nevedben még ma valódi jótettet gyakorolhatok. (Megöleli Baltayné.)

(A függöny legördül.)

A VÁRÓTEREMBEN.

(Képpel a czimlapon)

»JAJ, beh lassan jő a vonat,
Pedig gözerővel halad —
Repül is az, igazán megvallva,
Csakhogy a mi vágyunk túlszárnyalja.«

»Édes, jó anyánkat várjuk,
Ölelésre karunk' tárjuk —
Beh sokáig is volt tőlünk messze,
Hiányát az egész ház érezte.«

»Mindjárt itt lesz — csak türelem!
A türelem rózsát terem.
Farkadat te, Hektor, mért csóválod?
Ugy-e, kedves asszonyodat várod?«

»Csengetnek! a vonat robog,
Szívünk oh, beh nagyon dobog...«
Ráborulnak a kedves mamára —
Csak hogy itt van végre-valahára!

A HÁROM LEVÉL.

— Példázat. —

Kicsi fehér levélke esett be a levélszek-
rénybe.

— Kérek egy kis helyet, szólj ille-
delmesen. Majd elkéstem!

Egy cifra borítéku levél megvetőleg
felelé:

— No, csak ne fészkelődjél és fon-
toskodjál annyira. Ugyan mi baj lenne,
ha el is késznél? Nem lehet benned semmi
fontos.

A kis levél szégyenkezve hebegé:

— Fontos...? azt... azt nem tu-
dom... szép szavak vannak bennem...

— Ér is az valamit! Akár ma olvas-
sák, akár holnap. De én! Én fontos
vagyok ám, meghívást viszek egy fényes
mulatságra, nekem fognak ám örülni.

— Nevetséges! dörmögött közbe egy
vastag, durva borítéku levél. Az mind
csak haszontalanság. Üres szavak az
egyikben, hiábavaló mulatság a másikban.
Csak én vagyok az igazán fontos és érde-
mes, csak nekem fognak örülni. Mert én
bankóval vagyok megtöltve, csak az ér
valamit.

A cifra levél bosszusan hallgatott
el, a fehér kis levélke pedig busan
sóhajta:

— Mily kár, hogy semmit sem érek!

A három levél aztán utazott, maguk
sem tudták merre. De a véletlen úgy
akarta, hogy amint megérkeztek, ugyan-
egy helyre kerültek. Mind a három egy
gazdag bankárnak volt czimezve. A ban-
kár éppen reggelizett a nejjével, mikor az
inas bevitte a leveleket.

A bankár először a cifra borítéku
levelet bontotta fel.

— Mulatságra hívnak holnapra, szólj
közönyösen. Nem érek rá.

És a papirkosárba dobta a levelet.
Aztán a nagy pénzes levelet vette kézbe.

— Ahá, tudom, kitől van... egy
adósom fizeti ki a tartozását. Majd elin-
téli a pénztárnok... fel sem bontom.

Félre dobta a pénzes-levelet s ekkor
a harmadik, a szerény fehér levélke
került a kezébe. Ezt nagy örömmel bon-
totta fel.

— A leányunk ír, a kedves Gizike!
Nevem napjára gratulál. Mily szépen,
mily szeretettel ír! Kedves, jó gyermek!

A mama is elolvasta a levelet és
örömeiben meg is csókolta. A szerény
levélke pedig, melyet gondosan megőriz-
tek, elégedetten szólj magában:

— Lám, nem volt igaz, a mit a kér-
kedő utitársaim mondtak. Van, a minék
mulatságnál, pénznél jobban örülnék a
nemes szívűek s ez: az igazi szeretet.

Burósdni. (Lásd a 138. lapon.)

A KIS ZENEKEDVELŐ.

(Képpel a 141. lapon.)

ZONGORÁZIK *Ida nénje,*
A kis Béla hallgatja,
Gyönyörködik a legényke,
Egész lénye mutatja.

Kivált mikor fölzendülnek
A szép magyar dallamok,
Mik a szíven átrezdülnek,
Rajtok úgy elandalog...

Váltakozik bús és vidám
Fajtája a nótának —
»Még csak egyet, édes Idám,
Játszd el az én nótámat!«

Mosolyogva kérdi nénje:
»Melyik az, te kis bohó?«
Büszkén felel a legényke:
»A Rákóczi-induló!«

BUJÓSDI.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

VIGAN állt ki Gyurka az ajtó elé.
 — Minka, Tinka, Ninka! Hol
 vagytok? Már megtanultam a leczkémét,
 mehetünk játszani.

Nagy mozgás támadt hirtelen messze
 tul a kert végében. Ott üldögélt a három
 lányka és próbált volna játszani, de nem
 tudott. A bábuval már eleget játszottak,
 egyéb játék pedig nem megy jól addig, a
 mig Gyurka nem jön elő. Csak ő tud iga-
 zán játékot rendezni. Volt is nagy tekin-
 télye a testvérei közt.

Most is versenyt futottak a hívására
 és mihamar megindult a nagy tanácsko-
 zás, mit játszanak?

— Farkas és bárányt, szólta Minka.
 — Nem, szembekötösdit.

— Mindegyikre rákerül a sor, szólta
 Gyurka. Először játszunk bujósdit, még
 pedig úgy, hogy ketten buvunk el és kettő
 keres.

Ebbe mindnyájan beleegyeztek és
 szépen is ment a játék. Egyszer aztán
 úgy került a sor, hogy Gyurka és Minka
 bujtak el.

— Megállj csak, Minka, szólta Gyurka.
 Majd elbuvunk most úgy, hogy egy óráig
 sem akadnak ránk, tudom.

Elvezette Minkát hátra a kertbe s a
 kis leány kíváncsi volt, hová akar Gyurka
 bujni, mikor mindnyájan oly jól ismerik
 a kert minden zugát. De Gyurka tudta
 ám, mit csinál. Nem is a maguk kertjébe
 bujt el, hanem átmászott a rozzant, ala-
 csony palánkon a szomszédba. Minka
 utána.

— Ez pompás, itt csakugyan nem
 fognak keresni. Nem juthat eszökbe, hogy
 átmásztunk a szomszédba.

És Tinka meg Ninka keresték volna
 is sokáig, talán meg sem találták volna
 Gyurkát és Minkát, — csakhogy mégis
 mindjárt megtalálták. Mert hát történt
 valami, a mire Gyurka nem számított.
 Amint ugyanis Tinka és Ninka ott a
 palánk mellett semmit sem gyanítva elha-
 ladtak, Minka a hasadékon át látta őket
 s roppantul mulattatta őt az a gondolat,
 hogy a keresők hiába fognak kutatgatni
 amott tul a kertben. Annyira tetszett az
 neki, hogy nem birta elfojtani nevetését.
 Ezt pedig Tinka és Ninka meghallották
 és mindjárt kitalálták, hol kell keresniök.
 Fölmásztak a palánkra és látták a rejtő-
 zőket.

— Itt vagytok, megtaláltunk!

— Persze, hogy meg, mikor ez az
 együgyü Minka hangosan nevetett! szólta
 Gyurka mérgesen. Nem is játszom tovább.

Ebből aztán nagy pörpatvar lett,
 utána egy kis dulakodás, végre pedig sirás
 és harag. Duzzogva tértek mindnyájan

haza, el volt rontva a napjok. A mama látta és megtudta az okát.

— Ugy úgy, csak unatkozatok, mondá. Majd talán megtanultok belőle valamit. Te, Minka, azt, hogy még a jó kedvet is tudni kell mérsékelni és nem nevetni helyén kívül; te pedig Gyurka, azt, hogy a ki játék fölött megharagszik, mindig maga is hibás és maga is megbánja.

VIRÁGARATÁS.

(Képpel a 121. lapon.)

A jó Vilma jön amottan
Virágokkal megrakodtan.

*Kosarat hoz a kezében
Ajándékok özönével.*

*Erdő, mező ajándéki —
Kész-örömet adták néki.*

*Ő meg szépen tovább adja,
Otthon mind' elosztogatja.*

*A vadrózsa s a kökörösín
Tenedek jut, kedves Örzsím.*

*Vörös pipacs Dinikének,
Búzavirág Milikének.*

*De a legszebb ott van ám csak
Fenekén a kis kosárnak,*

*Bájos bokrétába szedve —
Édes mama meg lesz lepve...*

*Mindnyájan hogy' örülnek majd!
Már az úton elmereng rajt.*

*Kis kosara telisteli
De ő szívesen czipéli.*

A KALAND ÁRA.

— Beszélyke. —

NAGYON mulatságos volt, a mint Károly elbeszélte, mit mindent látott az erdőben, milyen kalandjai voltak; de a kis Mariska mégsem volt megelegedve.

— Az nagyon boszantó, hogy a fiúk mindig annyi érdekes dolgot látnak, mindenféle mulatságos kaland történik velök, mi leányok pedig soha sem jutunk efféléhez.

— Nagyon természetes, felelé Károly. Mert én, ha szabad időm van, neki indulok erdőnek-mezőnek és órákig járok-kelek, vigyázok mindenre és így sokszor utamba akad valami. Te pedig legfeljebb a szomszédba mégy Juliskához, ott a bábuval játszotok, hát nem is tapasztalhatsz semmi érdekeset.

— Persze, mikor a mama nem is ereszt tovább.

— Azt jól teszi, mert még bajba kevernéd magadat.

— No bizony! Most csak kérkedel, hogy csak neked van bátorságod, mintha valami veszedelem fenyegetné az embert itt a határban. Tudom én jól, hogy nincs itt se farkas, se rabló, bátran lehet sétálgatni. És nekem mégis csak akkor szabad kimennem az erdő felé, ha a mama is jön. De tudom én már, mit csinállok. Holnap mamáék egész nap nem lesznek itthon, akkor majd én is teszek nagy kirándulást

— Jól van, majd elvezetlek szép helyekre.

— Nem, egymagam akarok menni.

Ha veled mennék, nem tehetném mindig csak azt, a mi neked tetszik.

Másnap reggel a szülők korán utaztak el a harmadik faluba látogatóba, lelkére kötve Károlynak és Mariskának, hogy jól viseljék magukat. Meg is ígérte mind a kettő, de Mariska már el volt tökéelve, hogy végrehajtja tervét és nagy gyalogkirándulást tesz. Ezzel, gondolá, nem vét a mama intése ellen, mert sétálni szabad. Hogy kissé nagyobbat sétál, az mindegy.

Ellátta magát útravalóval is, mert délig nem szándékozott hazatérni. Zsebre dugott néhány pogácsát, körtét, aztán megindult. Még Károlynak sem mondta meg, merre megy.

— Még élembe kerülne és elrontaná a multságomat. Majd ha visszatérek, beszélek ám én is neki mindenfélét.

Gyönyörű nyári nap volt s Mariska hamar eljutott az erdőbe. Ismerte ennek egy részét, mely a kocsit mellett terült el: itt sokszor járt. De éppen ezért unalmasnak is találta ezt a részt.

— Inkább bemegyek erre jobbra, itt gyalogutat látok. Eltévedni nem lehet, sokszor hallottam apától, hogy az egész erdő nem valami nagy.

Ez valóban úgy is volt, a nem igen nagy erdőben veszedelem nem érhet. Csakhamar letért a gyalogutról is és vigan dalolva gyűjtött vadvirágot, majd egy-egy mókuskát kergetett, majd ismét mogyoróbokrokon érett mogyorót keresett, aztán madárfészket kutatott a sűrű bozótban. Talált is több fészket, de nem bántotta az apró, pelyhes madarakat, csak gyönyörködött bennök és ismét tovább sétált.

Gyorsan mulik az idő, ha az ember kellemesen tölti s Mariska gyanítani sem igen tudta, hány az óra. De a sok futkosásban elfáradt kissé.

— Leülök ide a fa alá és pihenek. Egyik pogácsát is megeszem. Milyen pompás! Az ilyen nagy sétától kitűnő étvágyat kap az ember. Még egy körtét is megeszem.

Azt is megette s aztán még kissé pihenni akart. De nagyobbat is pihent talán, mint tervezte, mert a puha fűvön elaludt. Mikor fölébredt, már valóságosan éhes volt.

— Most már ideje haza felé indulni, gondolá. Menetközben most szép nagy bokrétát gyűjtök vadvirágból.

Semmi kétsége sem volt, hogy ugyanabban az irányban halad, a merről jött. Néha-néha olyan sűrű bozótba került ugyan, minőt jövet nem gázolt át: de látta ő azt oldalt, így hát minden jól van. Csak az nincs jól, hogy kitűzött célját mégsem érte el igazán. Nagyot bolyongott ugyan az erdőben, de semmi különösebb érdekes kalandja nem történt s utoljára sem fog tudni sokat mesélni.

Már ezen nem lehetett segíteni s csak ballagott tovább, midőn egyszerre gyermeksirást vélt hallani. Körülnézett, de nem látott sehol semmit, senkit.

— Pedig tisztán hallottam, hogy gyermek sirt... Az volna csak az érdekes, ha itt valami elhagyott, elveszett kis gyermeket találnék, aztán megmenteném... ilyet még Károly sem tett.

Alig gondolta ezt, újra hallatszott a nyöszörgés. Most már tisztán hallotta Mariska azt is, mely irányban sirdogál a

gyermek. Gyors léptekkel megindult a hang irányában, de egyszerre maga is ijedten fölkiáltott, mert a mint egy helyen letört galyak fölött vélt áthaladni, hirt-

len elfogyott lába alól a föld s ő valami mélységbe zuhant.

Szerencsére nagyobb volt az ijedelme, mint a veszedelem. Alig pár lábnyira

A KIS ZENEKEDVELŐ. (Lásd a 138. lapon.)

esett, ott is puha füre és harasztra. Megütötte ugyan magát, de nem nagyon, talpra ugrott és szétnézett, hogy hova jutott. Egy nagy szakadék elején bukott

le s onnan be a szakadék egyre mélyebb és szélesebb lett.

— Majd csak találok olyan helyet, ahol lejtősebb és kimászhatok, gondolá.

Megindult, de alig tett pár lépést, újra hallotta a gyermeksírást, még pedig most már egészen közlőrl, mintha ott állana a síró baba mellett. Ugy is volt. A szakadék egyik oldalába barlangszerű üreg volt vájva s az üreg nyílásánál feküdt egy csecsemő gyermek, keservesen sirdogálva.

— Oh, szegény kis baba! Hogy kerülhetett ide erre a borzasztó helyre!

Hirtelenében mindenféle csodás gondolatai támadtak, hogy valaki talán elrabolta ezt a kis gyermeket és ide bedobta, hogy itt nyomorultan elvessen. De amint kissé körülnézett, látta, hogy aligha így van a dolog. Abban a barlangban különböző szerszámok, ruhák voltak, nagyobb fekvőhely is volt készítve, a barlang előtt tűz helye látszott, még bogrács is volt ott. Okvetlenül lakik tehát itt valaki. A kis gyermek pedig szegényesen ugyan, de be volt pólyázva és úgy fektetve, hogy ha mozgolódik és hánykolódik is, nem történhetett baja. Hanem azért mégis kellett bajának lenni, hogy oly keservesen sirt és nyöszörgött s Mariska, ki jószívű leánya volt és az ilyen kicsi babákat nagyou szerette, mindjárt oda sietett hozzá, hogy nyugtassa és csitítsa.

— Mi a bajod, szegény kicsike? Persze nem tudod megmondani. Itt hagytak magadra! Oh, milyen kegyetlen rossz emberek. Bizonyosan éhes vagy. Megállj csak, mindjárt adok én neked valami jót.

Ölébe vette a kicsikét és a magával hozott pogácsával próbálta traktálni. De a kicsike nem akart beleharapni, abból az egyszerű okból, mert még nem voltak

fogai. Kis idő mulva Mariska ezt fölfedezte.

— Persze, persze, ez még nem neked való...és a körtét sem tudod megrágni. De hát akkor mit adjak?

Ekkor egy kis csuprot pillantott meg, melyben fehérlett valami. Hátha tej? Az jó volna a kicsikének. Csakugyan tej volt s ezt már valóban mohón nyelte az éhes-szomjas kis gyermek.

— Így ni! Ez jó, ugy-e? Most már ne sirdogálj, hanem aludjál szépen. Mindjárt elringatlak.

Nem kellett sokáig ringatni, a kis gyermek mihamar elaludt s Mariska visszatette előbbi helyére. Épen föállt ismét, mikor egy durva hang nagy szitkozódással kérdé:

— Hát maga mit keres itt, drágalátos kisasszony?

Mariska ijedten fordult hátra s egy izmos termetű, haragos tekintetű embert pillantott meg, mellette pedig kopott ruhás asszonyt. A férfi durván megragadta a kis leányt.

— Jaj, ne bántsanak! könyörgé Mariska rémulten. Hiszen én nem tettem semmi rosszat...hallottam, hogy egy kis gyermek sir, kerestem, aztán ide beestem...és nem bántottam a kicsikét, hanem megittattam és elringattam.

— No, ez igaz, szólt ekkor az asszony. Láttam onnan fölülről. Ne bánts d a kisasszonyt, hadd menjen haza.

— Persze, aztán árulja el a buvóhelyünket. Mit kóborol itt, a hol semmi dolga? Most már kereshetünk más tanyát.

Mariska hamar megértette a dolgot: tolvajbanda buvóhelyére tévedt. Nagy

félelmében szentül ígérte, hogy nem szól ő a világeért sem senkinek, csak ereszszék szabadon, mutassák meg, merre jut leg hamarább haza. A tolvaj pedig így szólt:

— Persze, majd én rábizom magamat ilyen gyermekleány szavára, hogy el nem árul. Már innen el kell költöznöm, de legalább megfizet érte.

Mariska nyakán szép aranykeresztcske függött. Ezt a tolvaj leszakította aztán elszedte fülönfüggőit, kalapját, még kendőcskéjét is. Mariska már szepegett, hogy a gonosz ember minden ruhából kivetkőzteti. Talán meg is tette volna, de a tolvaj felesége mégis csak megszánta.

— No, most már ereszszük el. Jöj jön, megmutatom, merre mehet ki és aztán a falu felé.

— Nem bánom, menjen, dörmögé a tolvaj. Azt sem bánom, he el akar árulni, mert öt percz mulva minket már ugysem találhatnak itt. Hát csak beszéljen, a mit akar.

Mariskának ugyancsak kevés kedve volt elbeszélni kalandját. Futva, lihegve érkezett haza s legjobban szerette volna eltitkolni az egészet, de nem lehetett, mert mindjárt észrevették, hogy ki van fosztva. Este a hazatért szülők előtt természetesen mindent el kellett mondania. Az a hamis Károly pedig, bár sajnálta is hugocskáját, meg nem állhatta, hogy ingerkedve ne mondja:

— No lám, teljesült kívánságod, volt érdekes kalandod.

— Oh, de nem ilyen kívántam ám! sóhajta Mariska busan. Nem is fogok többé kalandokat keresni, sem mamácska intését kijátszani akarni. Inkább csak hallgatom és olvasom a mások kalandjait.

A KÉRKEDŐ KAKAS.

— Mese. —

A MAGASBÓL, mintha égből pottyant volna, nagy koppanással esett valami a baromfi-udvar közepére.

Tyuk, csibe, kacsza eleinte megszepepent, de aztán kíváncsian oda gyülekezett a lepottyant szép gömbölyű tárgy köré.

— Oh, ez bizonyosan alma, szólt egy öreg tyuk; nézzétek, milyen szép piros és gömbölyű. Ezen jót lakomázunk.

— Még pedig fogjunk hozzá mindjárt, mert ha Kakas ur észreveszi, elver bennünket és magának foglalja le.

Kezdték csipkedni azt a gömbölyű valamit, de ekkor nagyot bámultak. Semmikép sem birtak beleharapni, akármilyen erősen vágták is beléje a csőrüket. Próbálgatták innen is, onnan is, de hiába; az a gömbölyű tárgy odább gurult, hanem magába harapni nem engedett.

— Ez furesa! Ilyen almát még nem láttam. Talán nem is alma, szólt az öreg tyuk.

Ezen aztán nagy tanakodásba eredtek s a zajra oda sietett Kakas ur is. Megvető büszkeséggel mondá:

— Mért nem hívtatok mindjárt engem? Hát nem én vagyok-e az ur ezen az udvaron? Gondolhattátok volna, hogy a mit ti nem tudtok, azt én könnyen megmagyarázom.

— Jól van, szólt az öreg tyuk, hát kóstold meg és aztán mondd el nekünk: micsoda és milyen az íze.

Félre álltak, a kakas pedig hetykén odakapott a vélt almához. De ő is csak úgy járt, mint a többiek. Még erősebben odavágott, de csak azt érte el, hogy a

